

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-439/04. sz. ügyben 2006. május 3-án hozott ítéletét;
- helyezze hatályon kívül a fellebbezési tanács R-829/2002-4. sz. ügyben 2004. augusztus 6-án hozott határozatát;
- az alperest kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező az Elsőfokú Bíróság nevezett ítélete ellen irányuló fellebbezését a következőképpen indokolja:

Az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondata szerinti hivatalbóli vizsgálatra vonatkozó kötelezettséget. Az ítélkezési gyakorlat szerint a védjegyhivatalnak szigorú és teljes körű vizsgálatot kell folytatnia annak érdekében, hogy a jogbiztonság és a gondos ügyintézés elvének megfelelően mind az indokolatlan lajstromozásokat, mind a lajstromozható védjegyek indokolatlan megtámadását megakadályozza. A hivatalbóli vizsgálatot oly mértékben kell lefolytatni, hogy az OHIM a vizsgálat alapján biztosan megállapíthassa, hogy fennállnak-e a 40/94 rendelet 7. cikkében foglalt kizáró okok. Azonban sem az ítélet, sem pedig az ellenfél megelőző határozatai nem tartalmaztak ténybeli megállapítást az „EUROHYPO” állítólagos leíró jellegét illetően. A megállapítások inkább csak az „EURO” és a „HYPO” alkotóelemek esetlegesen leíró jellegére vonatkoztak. Egyéb ténybeli megállapítás nem született az „EUROHYPO” teljes megjelölés leíró jellegét illetően.

Az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti megkülönböztető képesség követelményét és helytelenül tagadta meg a bejelentett védjegy lajstromozását. Szavakból álló összetett védjegyeknél az esetleges megkülönböztető képességet ugyan külön-külön lehet vizsgálni az egyes fogalmak vagy alkotóelemek tekintetében, azonban minden esetben az általuk alkotott összesség vizsgálatától kell függővé tenni. Még ha igaz is volna, hogy az egyes alkotóelemek önmagukban nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel, ez nem zárja ki, hogy az összetételük ne lehetne alkalmas a megkülönböztetésre. A szóban forgó ügyben az alperes a vitott fellebbezési határozatban viszont csak azt állapította meg, hogy az „EURO” és a „HYPO” alkotóelemek leíró jellegűek, és az összetett fogalom nem kelt más összbenyomást, mint az alkotóelemek összessége, és nem állította azt, hogy az EUROHYPO szóösszetétel mint egész, nem képes megkülönböztetni a fellebbező szolgáltatásait más vállalkozásokétól.

Az Elsőfokú Bíróság ítélete továbbá olyan kritérium alkalmazásán alapul, amely szerint egy leíró elemekből álló összetett védjegy akkor lajstromozható, ha az összetett szó bekerült az általános nyelvhasználatba és saját jelentést szerzett, és ennél továbbá azt is meg kell vizsgálni, hogy ez a szó maga nem leíró jellegű-e. Ez a kritérium a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja keretében az esetleges rendelkezésre állási követelmény kérdésénél releváns, ez azonban nem az a kritérium, amely a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmezése szempontjából a megkülönböztető képesség megállapítására érvényes. Az Elsőfokú Bíróság jogilag tévesen értelmezte a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor az elutasító határozat indokolásánál erre a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjánál releváns kritériumra hivatkozott.

2006. július 13-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Görög Köztársaság**(C-305/06. sz. ügy)**

(2006/C 224/44)

*Az eljárás nyelve: görög***Felek**

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: G. Zavvos és K. Simonsson)

Alperes: Görög Köztársaság

Kereseti kérelmek:

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Görög Köztársaság – mivel egy közúti árufuvarozónak megtiltotta a legközelebbi alkalmas vasúti kirakóállomás használatát és kombinált árufuvarozás keretében a kombinált árufuvarozás szerves részét képező, befejező fuvarszakasz megtételét – nem teljesítette a tagállamok közötti kombinált árufuvarozás egyes típusaira vonatkozó közös szabályok megállapításáról szóló, 1992. december 7-i 92/106/EGK tanácsi irányelv (!) 2. és 4. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- a Bíróság kötelezze a Görög Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A görög hatóságok cselekményei, amelyek a nemzetgazdaság egyik ágazatával – jelen esetben az észak-görögországi közúti kereskedelmi árufuvarozással – kapcsolatos protekcionizmusnak minősülnek, semmiképpen sem indokolják valamely, jogszabályokkal védett gazdasági tevékenység folytatásának megtiltását, mint amilyen a – 2. cikke értelmében 1993. július 1-jétől óta alkalmazandó – 92/106/EGK irányelv szerinti kombinált árufuvarozás.

(¹) HL L 368., 1992.12.17., 38. o.

2006. július 14-én benyújtott kereset – Európai Közösségek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-307/06. sz. ügy)

(2006/C 224/45)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: V. Kreuzschitz és I. Kaufmann-Bühler, meghatalmazotti minőségben)

Alperes: a Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri, hogy a Bíróság

- állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság, mivel a gyermeknevelési támogatásról szóló szövetségi törvényben található nemzeti rendelkezések értelmében más tagállamban lakóhellyel rendelkező munkavállalók részére csak abban az esetben nyújt gyermeknevelési támogatást, ha a csekély mértéket meghaladó foglalkoztatást biztosító munkaviszonnyal rendelkeznek, és ez a feltétel csak a határmenti ingázókra vonatkozik, elmulasztotta az EK 39. cikkéből és az 1612/68/EGK rendelet (¹) 7. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségei teljesítését;
- kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az 1612/68/EGK rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerint valamely tagállamnak egy másik tagállam területén foglalkoztatott állampolgára a hazai munkavállalókkal azonos szociális és adókedvezményeket élvez.

A gyermeknevelési támogatásról szóló szövetségi törvény 1. §-ának (7) bekezdése szerint a más tagállamban lakóhellyel rendelkező munkavállalók részére csak abban az esetben jár

gyermeknevelési támogatás, ha a csekély mértéket meghaladó foglalkoztatást biztosító munkaviszonnyal rendelkeznek. A felperes álláspontja szerint ez a feltétel csak a határmenti ingázók esetében alkalmazandó, a németországi lakóhellyel rendelkező munkavállalókat ez a szabály nem érinti: ők a heti ledolgozott munkaórák számától, vagy a munkabér összegétől függetlenül jogosultak gyermeknevelési támogatásra. A német jogalkotó szerint tehát a németországi lakóhellyel rendelkező személyek esetében a csekély mértékű foglalkoztatottság nem akadályozza annak, hogy munkavállalónak minősüljenek.

Ez a követelmény összeegyeztethetetlen az EK 39. cikkel és az 1612/68/EGK tanácsi rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével.

Ha a csekély mértékben foglalkoztatott munkavállalók nem tartoznának is az 1408/71/EGK rendelet személyi hatálya alá, ha esetükben nem teljesülnek az I C (jelenleg D) mellékletben – Németország vonatkozásában meghatározott – feltételek, ebből semmi esetre sem következik, hogy az 1612/68/EGK rendelet irreleváns. A felperes szerint a Bíróság ítélkezési gyakorlatában kiemelte, hogy egyes ellátások kizárása az 1408/71/EGK rendelet hatálya alól nem mentesíti a tagállamokat annak vizsgálatára irányuló kötelezettségük alól, hogy a lakóhellyel kapcsolatos feltétel meghatározása nem ellentétes-e más közösségi jogi rendelkezéssel, különösen az 1612/68/EGK rendelettel. A gyermeknevelési támogatással kapcsolatban pedig a Bíróság egyértelműen kimondta, hogy az az 1612/68/EGK rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerinti szociális kedvezménynek minősül.

A csekély mértékben foglalkoztatott személy is minősülhet az EK 39. cikk szerinti munkavállalónak. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az EK 39. cikk és az 1612/68/EGK rendelet szerinti munkavállaló-fogalom közösségi jelentőségű, és nem lehet megszorítóan értelmezni. A munkaviszony objektív ismérve az, hogy valaki meghatározott ideig egy másik személy részére, annak utasításai szerint munkát végez, amelynek fejében ellenszolgáltatásként díjazásban részesül. A felperes szerint a Bíróság kimondta, hogy a részmunkaidős foglalkoztatás nem zárható ki a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályozás hatálya alól.

A nemzeti jog olyan rendelkezése, amely objektíve nem igazolható, és nem áll arányban az elérni kívánt céllal, közvetett hátrányos megkülönböztetést jelent, ha jellegénél fogva inkább a migráns munkavállalókra van hatással, mint a belföldi munkavállalókra, és következésképpen fennáll annak a veszélye, hogy a migráns munkavállalókat különösen hátrányosan érinti. A Bizottság álláspontja szerint az a feltétel, amely a német gyermeknevelési támogatás fizetését a csekély mértékben foglalkoztatott migráns munkavállalók esetében attól teszi függővé, hogy Németországban laknak-e, objektíve nem igazolható, aránytalan, és ezért az EK 39. cikkbe, valamint az 1612/68/EGK rendelet 7. cikkének (2) bekezdésébe ütközik.

(¹) HL L 257., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 15. o.